

TORONYIRÁNY

XX. 16.

2026. április 19.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESETŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Húsvét 3. vasárnapja

Április 25. Szent Márk evangélista

Jézus jelen volt az emmauszi tanítványok esetében az úton. Amikor azok útközben kételkedtek, szomorkodtak és vitatkoztak, Jézus együtt ment velük, és megmutatta magát a tanításban, az Írás magyarázatában, a velük való beszélgetésben. Igaz, azok csak később eszméltek rá: „Ugye, lángolt a szívünk, amikor beszélt az úton és kifejtette az Írásokat?” Kicsit szégyenkeztek is, hogy nem azonnal ismertek rá a Mesterre lelket gyújtó tanításában.

Velük volt Jézus a házukban is, szeretetük miatt. Amikor hazaértek, úgy tett, mintha tovább akarna menni. Valójában az emberi részvétet, a szeretetet akarta felébreszteni bennük: „Maradj velünk...” És ő betért hozzájuk, hogy velük maradjon. Jézus elfogadta az aggódó, gondoskodó szeretet megnyilvánulását. Így kellett ennek történnie, mert „ahol ketten-hárman összejönnek az én nevemben...” Az emmauszi szeretet az ő nevét viseli.

Végül velük volt Jézus a kenyértörésben. S ebben ismerték fel őt. A mindennél többet érő, utánozhatatlan jézusi jel: az eucharisztia. Ez az ő jelenlétének legnagyobb jele és tanúja. Benne mindig az ő feltámadására ismerünk, az ő halálát és feltámadását hirdetjük. És benne ismerünk egymásra is, arra a hitre, amely mindnyájunkat egyesít. Krisztus feltámadása óta az eucharisztia minden keresztény közösség alapja és ismerve. Ismertető jele azok szeretetének, akik egy kenyéren élnek.

Az emmauszi jelentés a hívők számára igazi elmélkedési téma is lett. Jézus azokhoz csatlakozik, akik keresik az igazságot, akik szeretnének eligazodni Isten útjain. Küld nekik felvilágosítást belső kegyelmével és embereken keresztül, de a teljes hitet a kinyilatkoztatásból, az Írásokból meríthetik, mert annak értelmezését rábízta az egyházra. A történet azért örökítette meg a „szív fellángolásának” kifejezését, mert tudták, hogy másokkal is megisméltődik.

Csanád Béla

A szentmise olvasmányai

- ApCsel 2,14.22-33** Pünkösd napján a Jeruzsálemben zárandoklók tömeg előtt Péter és társai tanúskodnak Krisztus haláláról és feltámadásáról.
- 1Pét 1,17-21** Nem bármilyen anyagi érték által, hanem Krisztus vére árán nyertük el a megváltást.
- Lk 24,13-35** Jézus csatlakozik a letört, csalódottan hazafelé tartó Emmauszi tanítványokhoz, majd miután megmagyarázza nekik az Írások értelmét, felismerik őt a kenyértörésben.

Az emmauszi tanítványok

Lukács elbeszélése jellemző példája annak, hogyan hirdették az apostolok, illetve kortársaik Jézus feltámadását. A cél az volt, hogy hitet ébresszenek az emberekben, nem pedig az, hogy az eseményeket visszapergessék. Tudták, hogy a hit kegyelmi adomány és egyben emberi szabadakaratú döntés. Azt is tudták, hogy Jézus él, és igazában ő nyilatkoztatja ki magát az embernek a hit révén is. Utólag senki sem igazolhatta azt, hogy Jézus újra meg újra megjelent neki, mint annak idején az apostoloknak. A hitet később már az egyház tanúskodása következtében kellett elfogadni. A módszer az volt, hogy megemlékeztek a húsvéti eseményekről, azután visszanyúltak az ószövetségi jövendölésekhez, és megülték a kenyértörést, a feltámadt Jézus lakomáját. Az emmauszi tanítványok története a legszebben foglalja össze ezt a katekétikai módszert.

Az apostolok köréhez tartozó két férfi vasárnap visszaindul falujába, Emmauszba. Az egyik tanítvány neve Kleofás, a másikat nem közli az evangélista. Emmausz a szöveg szerint hatvan stádiumnyira feküdt Jeruzsálemtől, tehát 11-12 km-re. A helységet ma már nem tudják azonosítani. A két ember azokról az eseményekről beszélget, amelyeket átéltek az utóbbi napokban. Közben egy idegen csatlakozik hozzájuk. Látja rajtuk a komolyságot, a szomorúságot, s megkérdezi, hogy miről társalognak. Szomorúságuk annál feltűnőbb volt, mivel a húsvét az öröm ünnepeinek számított. Az idegen is Jeruzsálem felől jön, azért csodálkoznak, hogyan kérdezhet ilyet. A názáreti Jézus felfeszítésénél kirívóbb esetet el sem tudnak képzelni, tehát van még, aki nem hallott róla? Kleofás és társa a további beszélgetésben úgy jellemzik Jézust, ahogy az a kis ragaszkodó csoport megismerte: szóban és tettben hatalmas próféta volt, de a nép vezetői halálra ítélték és felfeszítették. Pedig a hívek remélték, hogy ő hoz szabadulást Izraelnek.

Már harmadnapja, hogy ez történt. Most már remény sincs, hogy valóra válhat mindaz, amit tőle vártak. Igaz, úgy látszik, mintha a dolog mégsem lenne befejezve. A galileiaiak csoportjához tartozó asszonyok reggel kint jártak a sírnál, azt üresen találták, de őt magát nem látták. Ellenben angyali jelenésre hivatkoztak, amely szerint Jézus él. De az asszonyok beszéde legfőképpen megzavarta őket. Az emmauszi tanítványok a keresztről botrányával nem tudtak megbirkózni. Hogyan engedhetette meg Isten, hogy egy ilyen próféta szegényletes halált haljon? Vallási dolgokban minden zsidó elismerte a főpapok és a főtanács tekintélyét, s a maga erejéből nem tudta és nem merte volna az ószövetséget másként magyarázni, mint ahogy írástudóik értelmezték. A Messiás csak azért jöhet el, hogy győzzön és uralkodjék, nem pedig azért, hogy szenvedjen. Erre Jézus balgának nevezi őket, mert nem tudják felfogni azt, amit már a próféták megjövendöltek: van ártatlan és engesztelő szenvedés is. A názáreti Jézus halála nem okvetlenül azt jelenti, hogy Isten magára hagyta. Azután a két tanítvány tanúja volt annak, hogyan fejtette ki Jézus a szenvedéséről és feltámadásáról szóló jövendölést. Az ószövetségnek az az értelmezése döntő jelentőségű lett az apostoli igehirdetésben. Lukács később említi (24,45), hogy amikor Jézus megjelent apostolai körében, „megnyitotta értelmüket, hogy megértsék az írásokat”. A párbeszéd csattanója az, hogy a „Messiásnak ezeket el kellett szenvednie, és csak úgy mehetett be dicsőségébe”. Tehát a küldetéshez hozzátartozott az engesztelő áldozat. Emmauszhoz érve Jézus úgy tett, mintha tovább akarna menni. Marasztalták, hiszen már esteledett, s erre elfogadta meghívásukat. Az igehirdetés számára ez is kép volt. Jézus láthatatlanul kíséri az egyházat, érezteti is benne a hatását, de azért keresni kell, hívni kell, mert akkor még többet kapunk tőle. Ha útközben az írások olyan ismerőjének mutatta magát, illetl, hogy őt kérik meg az asztali áldás elmondására. Amikor megáldotta és megtörte a kenyert, a kegyelmi hatás megnyitotta szemüket, és felismerték, de Jézus eltűnt előlük. Ő már csak azért jön, hogy hitet és kegyelmet közvetítsen. A kenyértörés itt nem lehetett az utolsó vacsora emlékezete. Jézus annak megünneplését az egyházra bízta, tehát maga nem akarta a szertartást megismételni. Ez a két tanítvány különben sem tartozott a tizenkettő közé, tehát ők nem is tudták, hogy mi történt a húsvéti vacsorán. De Jézus tettét figyelmeztetésnek vették: a kenyértörés, az eukarisztia ünneplése mindig hozzá fog járulni a felismeréshez és a hit növekedéséhez. A két tanítvány csak most érti meg azt a magyarázatot, amit az úton az idegentől kaptak. A Messiás szenvedésével kiengesztelte a bűnt, s most dicsőségében él, tehát hatalmasabb, mint a földön volt. Visszaemlékeznek, hogy a szívük már akkor is lángolt, amikor útközben kifejtette előttük az írások értelmét. A hit, a tiszta látás, az öröm tettekhez készíti őket. Azonnal visszasietnek Jeruzsálembe, hogy közöljék a nagy hírt a tanítványok csoportjával, akik valószínűleg egy szálláson laktak. A lelki átalakulás azonban ott is megtörtént. Azzal fogadják őket, hogy az „Úr” valóban feltámadt és megjelent Péternek. Csak ezután tudnak ők is beszámolni élményeiről.

Gál Ferenc

Gyermek, szülő, nevelés (3.)

Mikor igen?

Miután beszéltünk a „nem”-ekről, beszéljünk az „igen”-ekről is. Térjünk rá tehát arra, ami a felnőtté válásban igazán fontos szerepet játszik. A „nem”-ek ugyanis megtisztíthatják a terepet, védőfalat alkothatnak, de nem építenek. Csak az „igen”-ek építő jellegűek. Ezért sokkal jobb és érdemesebb „igen”-ekkel megtölteni a gyermekeink életét. Nézzünk meg néhányat nagytól alatt.

„Igen” neki

Az első és legfontosabb „igen” neki szól, a gyermekünknek: az ő egyéniségének. Minden gyermeket, aki megérkezik a földre, ezekkel a szavakkal kellene fogadni: „Annyira vártunk! Téged vártunk, pontosan téged, nem mást. Téged vártunk, ezt a kis testet, ezt a temperamentumot, ezt a jellemet; csakis te magadat mindennel együtt, amid van. Csak rólad álmodtunk. Nem nézegetjük a szomszéd gyermeket, nem érdekel a tévébeli gyermek, bármennyire is szép, bármennyire is szőke és bármennyire is tökéletes. Mindannyian neked szurkolunk, akkor is, ha nem kezdesz el járni egyévesen, ahogy a könyvek írják, és akkor is, ha nem kezdesz el beszélni a tizenkettedik hónapban...” A kicsi felfogja (ő, de mennyire felfogja!) ezeket az értékes szavakat, amelyek szárnyakat adnak neki, hogy biztos léptekkel induljon el az élet útján.

Látszólag könnyű...

Látszólag könnyű elfogadni a saját gyermekünket; valójában nem mindig az. Felmérések szerint 100 szülőből 28 talpraesettebb, ügyesebb gyermeket szeretne. Pedig minden gyermeknek megvannak a pozitív tulajdonságai és adottságai, minden gyermekben van egy adag bölcsesség, amit előbb-utóbb kifejleszt magában – ha őt magát feltétel nélkül elfogadják. Ez pedig nem mindig történik meg.

- Nem történik meg például, ha állandóan egy másik gyermekhez hasonlítjuk. „Nézd csak meg a kis barátodat, ő aztán ügyes fiú!” A gyermek erre azt gondolhatja: „Én nem tudok megcsinálni semmit, a mama és a papa nem szeretnek, hanem inkább egy másik gyermeket szeretnének...”
- Nem fogadjuk el teljes egészében, ha kompenzálni akarunk valamit vele. Nekünk nem volt lehetőségünk zongorázni, neki zongorázni kell, akkor is, ha egyáltalán nem tehetséges és nincs is kedve hozzá...
- Nem fogadjuk el teljes egészében akkor sem, ha túl sokat látunk bele, és ezért olyan dolgokat követelünk tőle, amelyekre nem képes. Nem ritka az a szülő, aki mítoszt teremt a saját gyermeke köré – ezzel csak saját maga szülői kiválóságát bizonyítja!
- * Akkor fogadjuk el feltétel nélkül, ha bátorítjuk és igazán értékeljük. Ha például azt mondjuk neki: „Azért vagy lassú, mert nagyon sokat gondolkozol!”, „Félénk vagy, de minden matekzseni ilyen félénk”...
- * Akkor fogadjuk el feltétel nélkül, ha miután megint rossz fát tett a tűzre, és megszidtuk, utána azért hozzátesszük: „De azért mi így is szeretünk. Attól függetlenül, amit csinálsz.”
- * Akkor fogadjuk el feltétel nélkül, ha saját magunkhoz hasonlítjuk: „Tudod, ugyanez velem is megtörtént.” Egy gyermek számára csodálatos azt hallania, amikor a szüleivel hasonlítják össze. Az ő számára a szülei a jóságos óriások.

Ennyit az első alapvető „igen”-ről, nézzük a másodikat, ami nem kevésbé fontos.

„Igen” a gyengédségnek

A gyermek mindent elvisel, kivéve a közömbösséget, az érzelmi távolságtartást („most nincs időm”), az értékeit semmibe vevő hozzáállást („sem mire se vagy jó”), a megvetést, a tisztelet teljes hiányát. A gyermekeknek szükségük van melegségre és gyengédségre. Kettős gyengédségre: testire és lelkire.

Testi gyengédség

A kisgyermek nagyon szereti, ha átölelik, megpusztilják, becézgetik. Mindez a létezés biztonságát adja meg neki, alapvető bizalmat hoz létre benne, amelyre aztán felépítheti saját egyéniségét. „Igen” tehát a fizikai gyengédségnek.

Ennek a jótéteményei a kicsi egészére hatnak, a testére és a lelkére is. Felébresztik benne a mélyen fekvő egyéniséget és bátorítják; sőt táplálják az elméjét is.

Nemrégiben sokatmondó című cikkel találkoztunk: „Az intelligencia a simogatással kezdődik”. Köztudott, hogy születéskor az emberi agy még nem végleges formájában van meg bennünk: az agykéreg a maga 14 milliárd sejtjével csak a hetedik életév vége felé alakul ki véglegesen. Annak a csodálatos szürkeállománynak pedig a legkülönfélébb ingerekre van szüksége a fejlődéshez: ölelésre, csókra, simogatásra is.

Nézzük, hogy mit mond ezzel kapcsolatban az indiai bölcsesség: „A kézben hordozás, a ringatás, a simogatás, a masszírozás mind legalább olyan nélkülözhetetlen táplálékai a kisgyermeknek, mint a vitaminok, az ásványi anyagok és a proteinek – ha nem fontosabbak. Ha ettől megfosztjuk őket, akkor a gyermekek – még ha a pocakjuk tele is van tejjel – meghaladnak” (F. Leboyer).

Lelki gyengédség

Lelki gyengédség lehet például egy cédula a konyhaasztalon, hogy a gyermek, amikor hazajön az iskolából, ne érezze olyan üresnek a lakást; vagy ha hozunk külön neki valamit a piacról; ha megemlékezünk a névnapjáról, meglepjük valamivel... A lelki gyengédség azt jelenti, hogy odafigyelünk rá. Ha a gyermek ki tudná fejezni azt, amit érez, ezt mondaná: „Nem vagyok kőből, nekem nem elég pusztán az, hogy létezem; nem vagyok növény, nem elég az, hogy lélegzem; nem vagyok állat, nem elég az, hogy eszem; nem vagyok izom, nem elég az, hogy csak játszom. Ember vagyok, vágyaim vannak: hogy szeressenek, hogy figyeljenek rám!”

Hányszor kiáltanak így a kicsik: „Figyelj!” „Nézd, hogy tudok biciklizni!” „Nézd, hogy úszom!”... Figyeljék a gyermeküket, élvezzék! Olyan gyorsan nő fel, hogy ha nem vigyázunk, nem is vesszük észre. Egyszer kinyitjuk a szemünket és egy ifjú embert látunk magunk előtt, vagy valakit, aki házasodni készül.

Lelki gyengédséget jelentenek a szavak is, a jó szavak, a pozitív szavak: szia, köszönöm, ne haragudj, bocsáss meg, szeretlek, ne légy dühös, gyere, sétáljunk egyet, együnk meg egy fagyit, na nem búsulj, fel a fejjel, bátorság... Ezek a ragyogó szavak, muzikálisak, nagylelkűek, hatalmasak. Olyan szavak, amelyek életet adnak.

(Folyt. köv.)

Vasárnapi jegyzet

Mozdul a tavaszi erdő

Kilépve az ajtón, megsimogat a növekvő – változó hold. Most még kifli, néhány nap múlva D betűt rajzol. Róma ilyenkor C-t mond: *crescit*–növekszik. A szobában téli vágott nádszálak állnak a sarokban, könyvek társaságában. Pascal medítált egykor a „gondolkodó nádszárlól”. Nagyságáról és nyomoráról. A test magában foglalja az egész fejlődést, „mérhetetlenné tágu az öntudat által, egészen a csillagokig terjed”.

Az erdő szélén tölgyfa áll. Vén őrködő. Ágaira települtek a csillagok, a hold-kifli közékük fészkelődik. Mindezt is figyelembe kell venni, hogy a Végtelent állítsuk, s rányissunk arra, aki fán függve szerezte meg az elvesztett Kertet...

Csönd-herceg jár a keskeny úton, időnként megzörren a még télszáraz avar, útra kel néhány rágcsáló. A tavasz megérkezett, az esték azonban hűvösek. Évszakváltásban az idő, amelyről azt mondta Ferenc pápa, hogy „Isten hírnöke”, az átélt időben üdvözít és nem egy szempillantás alatt. Üdvözítő terve a történelem és személyes történetünk során teljesedik be.

Teremtés és fejlődés, változás és állandóság – ez napjaink jelensége, ez a világé, amely tavaszi hangok ébredő ritmusában a biztosat keresi, a pontot, ahonnan tovább látni – akkor, amikor földrengést jelez a szeizmográf, terroristák pokolgépe robban távoli országokban. De van-e manapság távolság, biztos pontja a nyugalomnak, tavaszi hangok meghallásának? Mintha nem lennének már urai eseményeknek, amelyek ellenünk fordulnak. *Ionesco* a múlt században sötét korszakot festett műveiben, de *A fekete fehérben* ezt köti lelkünkre: „A gondviselés valami derű lehetőségét is megadta nekünk.”

Például a tavasz sugarát, amelynél feltámadhat valami abból a világból, amely szemmel nem látható. Hozzászoktunk, hogy azt fogadjuk el létezőnek, amit látunk, tapintunk. Nincs másféle látás, tapintás? Akik látták a Feltámadottat, nem rendelkeztek ilyen érzéssel? Csak így tanúsíthatták a sírból kilépőt. Hatékonyabb ez, hogy valósággá alakítsa a túlvilágba vetett „hiedelmet” – ekként interpretálja Bergson, aki megleti a hit-érzékenységet emberek többségében. Igaz, hozzáteszi: legtöbbször verbális ez, nem hatékony. Elvont.

Mozdul a tavaszi erdő, pipehúr s más korai virág bontja ki fejecskéjét az álomból. Az aranyeső egy-két nap alatt zuhatagként omlik a kerítések mentén. Ébred a kert is.

Reggel a feleségem arról szólt, hogy amíg aludtam, a néhány percre nyitvahagyott ajtón rozsdafark suhant a szobába, megült a könyvpolcon, a télen vágott, sarokban nyújtózó „gondolkodó nádszállaknál”. Rövidesen a teraszgerendák közt rak fészket. Egész kis mikrokozmosz vesz körül, s a nád majd nem gondolkodik a közeli víz partján, hanem suhog. Akkor trillázni kezd a hegedű, Strauss tavaszi valcere, Sinding zsongása biztatja a madarakat. És a magnólia alatt megtelepszik valami ősi bizalom.

Minden tavasszal kihajtanak a fák, s az ember tudja, virágkelyhekből is lehet arcot formálni. A játék természetében jelen van a könnyebbesség – elviselni az életet.

Mégiscsak bízni kell valakiben – mondta egyszer egy bölcs pap, látva, hogy tavaszi virágzások, hangok ellenére is annyi a lemondó tekintet.

hírek információk

A CsaládKözPont minden érdeklődőt vár a CsaládEgyetem következő előadására április 21-én, kedden 18 órakor a szegedi Katolikus Házba. Az előadó Kiss Gergely önismereti tréner, olimpikon birkózó. Az előadás címe: „Mit jelent ma férfinak lenni – apaként, társként, vezetőként?”

~~~~~  
**Április 23-án, csütörtökön 19 órakor harmadik alkalommal kerül megrendezésre a Szeged Helytörténeti Kvíz, melynek helyszíne a Szegedi Dóm Látogatóközpont (Dóm tér 16.). 2–6 fős csapatok jelentkezését várják személyesen a Látogatóközpontban, a domlatogatokozpont@gmail.com e-mail címen, vagy a 06-20/385-5061-es telefonszámon. Szeretettel várnak minden érdeklődőt a szervezők.**

~~~~~  
 A „Jöjj Hozzám” imaest következő alkalma április 24-én, pénteken este fél 8-tól az Alsóvárosi Ferences templomban várja az érdeklődőket, az Eleven Tűz zenekar szolgálatával. A dicsőítő szentségimádás keretében Tóth Alexandra tart előadást. A szentségimádás alatt gyónási lehetőség is lesz.

~~~~~  
 A „Lélek tüzeivel” lelki napra hívják és várják az érdeklődőket a Szegedi Piarista Vértanúk templomába április 25-én, szombaton. Fő előadó: Simon Dávid soproni templomigazgató. A nap főbb program pontjai: 9.00 órától gyülekező, 9.30 órától dicsőítés, 10.00 és 12.15 óra között délelőtti program (tanítás, vezetett imádság, közbenjárás lehetőség), 12.15 és 13.15 óra között ebédszünet, 13.15 és 16.00 óra között délutáni program (tanítás, tanúságtétel, ima), 16.00 órától szentmise. Zenei szolgálattevők: Eleven Tűz, Jelenlét, Szabad-ON zenekarok. A találkozón való részvétel ingyenes.

~~~~~  
Az egyházmegye tavaszi bérmálási rendje szerint tegnap 17 órakor Tápén volt bérmálás, ma 8.30-kor Kétsopronyban, 9.15-kor Balástyán, 10 órakor Kübekházán, 10.30-kor Kisteleken, 11 órakor Magyarbánságon és Földeákon, 18 órakor pedig Szatymazon részesülnek ünnepi szentmise keretében az arra felkészült fiatalok a bérmálás szentségében. Április 26-án, jövő vasárnap 10 órakor Tizsaszigeten, Szegváron és Tótkomlóson, 10.30-tól pedig Hódmezővásárhelyen lesz bérmálás.

A Szeged-Belvárosi Plébánia ovismisére várja egyházközségének kisgyerekes családjait április 19-én, azaz a mai napon 16 órától a Katolikus Házba.

~~~~~  
 A magyar történelmi emlékponttá nyilvánított szegedi Alsóvárosi Ferences Templom és Kolostor megtekintésére vezetett túrák indulnak szombatonként 10 órától (április 4. és október 31. között). Az 1503-ban épült komplexum Magyarország egyik legrégebbi, eredeti funkciójában fennmaradt egyházi épülete, amely jelentős történelmi eseményekhez is kapcsolódik. A helyszín a török hódoltság idején fontos szerepet játszott a keresztény közösségek fennmaradásában és a térség kulturális életében. További részletek olvashatók a

[www.szeged.ferencesek.hu/templomunk/latogatokozpont](http://www.szeged.ferencesek.hu/templomunk/latogatokozpont) webes oldalon.

~~~~~  
A CsaládKözPont idén nyáron ismét megszervezi az anyalánya zarándoklatot (június 25. és július 1. között), melynek során Tihanytól Pannonhalmáig zarándokolnak majd a résztvevők, valamint az apa-fia zarándoklatot (július 23. és 29. között), melynek keretében Mánfától Máriagyúdig gyalogolnak el a résztvevő zarándokok. Részletek és jelentkezési lehetőség a pasztoralis.hu oldalon. A felmerülő kérdésekre szívesen válaszolnak a 06-20/8280-476-os telefonszámon.

~~~~~
 A Szeged-Csanádi Egyházmegye idén 23. alkalommal szervezi meg ifjúsági nyári táborát a 14-18 év közötti fiatalok számára június 29. és július 5. között. A tábor lehetőséget ad arra, hogy az egyházmegyében lévő különböző plébániák fiataljai megismerjék egymást, együtt örüljenek, imádkozzanak és erősítsék egymásban az egyházmegyei identitást. További részletek és jelentkezés az ipcseged.hu internetes felületen olvasható.

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László
 Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,
 Cserny Szilvia, Karsai Örs,
 † Tóth Sándor
 Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.